

Nr 37.

Av herr **Boberg**, om *åvägbringande av utredning och förslag rörande en mer rationell och givande skötsel av fisket i Sveriges insjöar och östra skärgård.*

Den som med eftertanke kastar en blick på en större karta över vårt vidsträckta land, dess många insjöar, vattendrag, strömmar och älvar samt dess härliga skärgård med dess tusental vikar och fjärdar, borde redan därav kunna se, att Sverige är synnerligt rikt utrustat, då det gäller möjligheten till ett rikt och givande fiske. Men tillvarataga vi också dessa möjligheter? Då det gäller fisket på västkusten, som har sin stora aldrig sinande källa i världshavet, tro vi nog, att detta är fallet. Men då det gäller insjöfisket och fisket i vår östra skärgård, som genom en del älvar och strömmar delvis står i förbindelse med våra inre fiskevatten, tro vi, att ett uppvaknande behöver ske.

Ty fortsätta vi att bara fiska och fiska i allt större utsträckning och med allt mer fulländade fiskredskap utan att tänka på och sörja för tillräcklig återväxt på detta område, så måste det med naturnödvändighet bli allt sämre ställt med denna näring, vilken genom vård och förständig hushållning kunde bli rik och givande, i stället för att gå tillbaka och föra ett tynande liv.

Vi bortse icke från eller underskatta vad som är gjort för denna viktiga sak från de tillsatta myndigheternas sida. Men vi äro av den bestämda övertygelsen, att det behöver göras mer. Statsmakterna måste rikta sin uppmärksamhet härpå och gripa in för att få en bättre ordning till stånd och ett allmännare intresse väckt för fiskets betydelse och utveckling i vår hushållning.

Visst vore det bäst här som mången annanstädes, att de enskilda toge initiativet och att vederbörande fiskevattnens ägare sörjde

för fiskstammens bestånd och tillväxt inom sina områden. Men gemensamhetsfisket och varjehanda annat lägger sig hindrande i vägen härför. Den, som känner hur det är ställt på hithörande områden, kan icke gärna hysa några större förhoppningar om fiskets framtid, därest det skall utveckla sig som hittills. Ty trots vad som sker genom myndigheter, konsulenter och vissa enskildas och fiskeföreningars verksamhet återstår dock mycket att vidtaga.

Jag har i motioner vid föregående riksdagar påpekat, huru abborrefisket gått tillbaka i vår östra skärgård. Detta torde nu också vara så allmänt känt och konstaterat, att något förnekande därav icke har utsikt till att bli trott från vad håll det än må komma. Men det är på samma sätt med mycket annat fiske inom landet, vilket också framhållits av andra motionärer och som de bäst känna, vilka kunna göra jämförelser mellan förr och nu på dessa områden. Första kammaren har också visat sig förstå och bebjärta denna sak, varför den bifallit de motioner, som avsett förslag till upphjälpande av fisket och inneburit yrkande på en undersökning av hithörande frågor. Andra kammaren åter har avslagit dessa motioner måhända på grund därav, att kännedomen av det verkliga läget inom denna kammare varit mindre. Man kanske dock får hoppas, att insikten om sakens vikt och betydelse blivit större även inom andra kammaren.

Det är icke gott för en enskild motionär att framkomma med ett utarbetat förslag om vad som bör och kan göras på hithörande områden. Därtill äger jag icke heller tillräcklig insikt. Att väl och klokt avvägda stadgar om utsträckt förbud för visst fiske under lektiden skulle vara till nytta för fiskens fortbestånd är ju klart. Ty hur skall fisken kunna föröka sig, om den ej får lägga sin rom i fred, och om den, som nu ofta sker, upptages massvis denna tid? Obligatorisk anordning av fiskvasar, utveckling av våra fiskodlingsanstalter, utplantering av yngel m. m. skulle naturligtvis också gagna fisket.

Detta är icke någon obetydlig fråga. Några miljoner kilogram fisk mer eller mindre om året betyder mycket för de svenska köken och borden. Det betyder även något för vår ekonomi och nationella hushållning. Jag tillåter mig därför vördsamt föreslå,

att riksdagen ville ingå till Kungl. Maj:t med begäran, det täcktes Kungl. Maj:t att genom verk-

ligt sakkunniga på hithörande områden låta utreda och framlägga förslag om en mer rationell och givande skötsel av fisket i våra insjöar och vår östra skärgård.

Stockholm den 17 januari 1920.

Carl Boberg.

I motionens syfte instämma:

<i>J. M. Juhlin.</i>	<i>O. Bergqvist.</i>	<i>John Jeansson.</i>
<i>Gust. Barthelson.</i>	<i>Ol. Pettersson.</i>	<i>K. J. Gustafsson.</i>
<i>P. M. Olsson.</i>	<i>A. O. Frändén.</i>	<i>Gustaf Bergström.</i>
<i>J. B. Johansson.</i> Fredrikslund.	<i>Joh. Carlsson.</i>	<i>Uno Steinholtz.</i>
<i>Gösta Andersson.</i>	<i>A. Björkman.</i>	<i>Petrus Nilsson.</i>
	<i>S. M. Petterson.</i>	
